HARPER GRAHAM

De Pumpkin Pie-bakkerij

Kunnen ze de feestdagen nog redden nu ze samen ingesneeuwd zijn?

De Pumpkin Pie-bakkerij

Eerder verscheen van Harper Graham bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Maple Falls-serie:
De Cinnamon Spice-herberg
Het Spiced Cocoa-café
De Cherry Crush-bloemenwinkel

Harper Graham

De Pumpkin Pie-bakkerij

Maple Falls-serie – deel 4

Vertaling Vanja Walsmit

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020564006
ISBN e-book 9789020564013
ISBN audioboek 9789020564020
NUR 340

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2026 Harper Graham
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel The Cherry Crush Flower Shop door Storyfire Ltd., onderdeel van Bookouture.

Vertaling Vanja Walsmit, Nuanxed
Omslagontwerp Alexandra Allden
Omslagbeelden © Shutterstock
Omslag Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

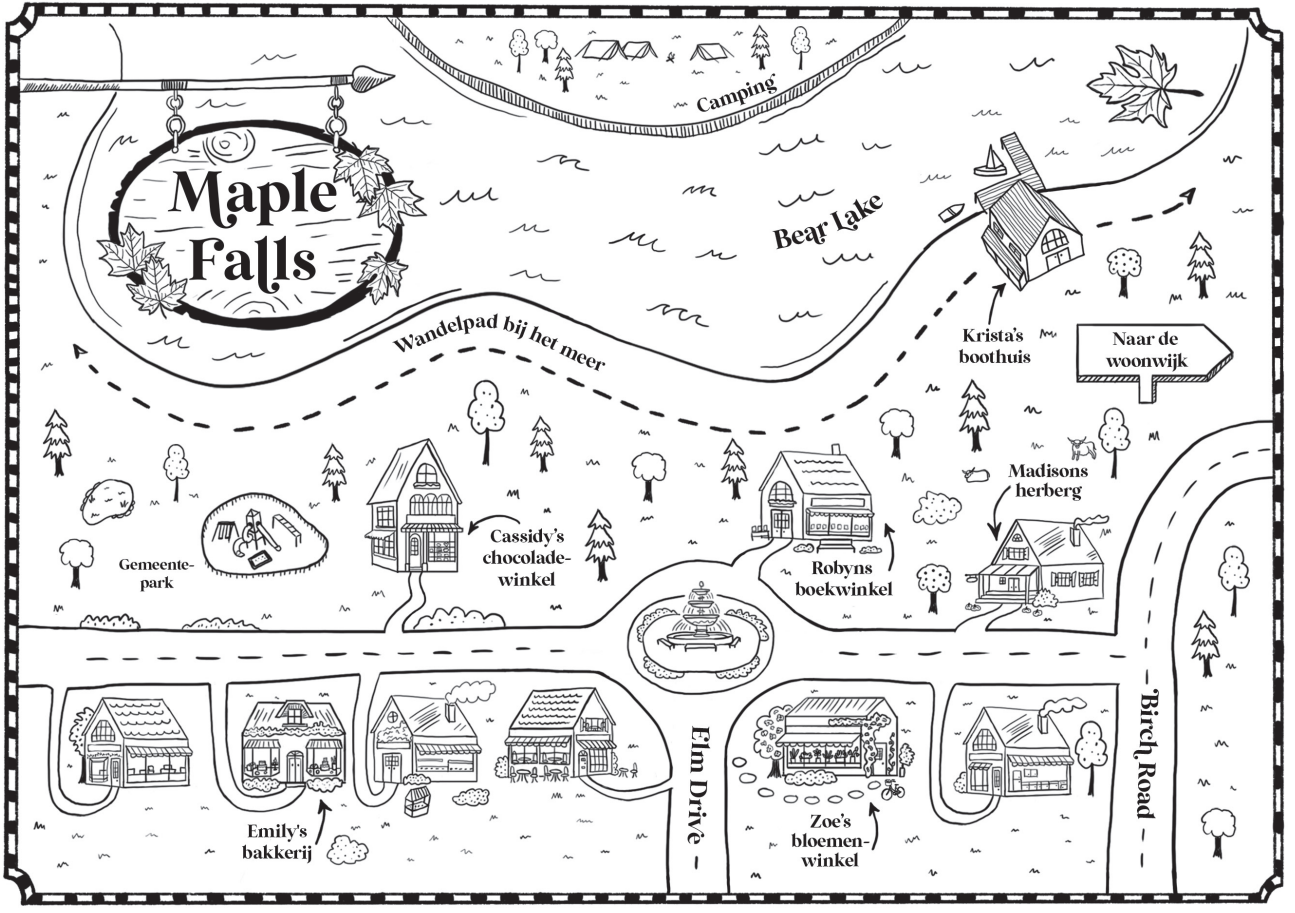
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen die weet dat de beste romances
beginnen met een klein vuurtje…

Maple Falls
Camping
Bear Lake
Wandelpad bij het meer
Krista's boothuis
Naar de woonwijk
Madisons herberg
Gemeente-park
Cassidy's chocolade-winkel
Robyns boekwinkel
Elm Drive
Birch Road
Emily's bakkerij
Zoe's bloemen-winkel

Hoofdstuk 1

Emily

Zaterdag 12 december

Het leek een volkomen normale decemberavond in Maple Falls.

Maar de weerman bleek er finaal naast te zitten. Emily Whitaker had die ochtend de weersverwachting nog gecheckt. Tien tot vijftien centimeter sneeuw zou er gaan vallen. Te overzien.

Haar terreinwagen kon zo'n pak sneeuw makkelijk aan. Ze had wel voor hetere vuren gestaan. En ze had trouwens wel wat anders aan haar hoofd. Ze moest nog een peperkoekhuisje afmaken, koekjes bakken voor de City Rescue Mission en meer cupcakes glaceren dan één bakker redelijkerwijs aankon.

Allemaal dingen die per se vandaag moesten gebeuren.

Haar oma had zich dertig jaar lang als vrijwilliger ingezet voor de City Rescue Mission en de opvang aan Birch Road tijdens de feestdagen van taarten en koekjes voorzien. Emily wilde die traditie per se in ere houden.

En eerlijk gezegd deed ze het graag. De keuken van haar bakkerij rook naar kaneel, sinaasappelschil en gember. Er klonk kerstmuziek en de koperen pannen glansden in het warme licht. Nutmeg, haar bruine cyperse kat, sliep op zijn favoriete plekje in de etalage en de ingelijste foto van haar oma waakte over de bakkerij.

Haar telefoon trilde op het aanrecht.

Eén keer. En een tweede keer. Toen ze de bloem van haar handen had geveegd en haar telefoon oppakte, had ze elf berichten ontvangen, plus een reeks waarschuwingen voor een sneeuwstorm van de Amerikaanse weerdienst. Zo te zien was iedereen die ze kende in rep en roer.

Zoe: Jongens, de wegen zijn echt heel slecht. Rijd voorzichtig!
Kit: Ik blijf vanavond bij tante Norma. Iemand moet voorkomen dat ze straks op haar pantoffels sneeuw gaat ruimen.

Emily glimlachte. Het zou echt iets voor Norma Steigler zijn om tijdens een sneeuwstorm op haar pantoffels naar buiten te gaan.

Madison: Emily, zeg alsjeblieft dat je thuis bent...

Emily fronste en stuurde een bericht terug.

Ik: Hm. Nog in de bakkerij. Hoe erg is het?
Madison: WAT.

Behoorlijk erg dus.

Ze verliet de keuken, liep door de bakkerij naar het raam en ging op haar tenen staan om naar buiten te turen.

Wit. Alleen maar wit.

Sneeuw wervelde in dikke, furieuze vlagen door de duisternis en bedolf de kerstverlichting langs Oak Way. De straatlantaarns waren alleen nog maar wazige oranje vlekken.

Snel liep ze naar de winkeldeur en duwde ertegenaan. Er zat geen beweging in.

De vitrine voor morgen stond al vol met suikerkoekjes in de vorm van sneeuwvlokken en rendieren, cranberry-sinaasappel-

scones, pecantaarten, peperkoek, koffiebroodjes en genoeg taart om half Maple Falls te voeden.

Bang dat ze zou verhongeren hoefde ze in ieder geval niet te zijn.

Uit pure stress beet Emily het hoofd van een peperkoekmannetje af. Ze liep terug naar de keuken en probeerde met weinig overtuiging de achterdeur. Natuurlijk zat ook die muurvast. Ze ging haar opties na.

Als ze op de een of andere manier buiten kon komen, hoefden Nutmeg en zij alleen maar de straat over te steken. Recht tegenover de bakkerij lag het café van haar moeder, Anita. Het appartement van Anita bevond zich erboven.

Maar de vraag was: hoe kwam ze daar?

Buiten gierde de wind zo hard dat de ramen rammelden.

Toen klonk er een geluid dat elke spier in haar lichaam deed verstijven.

Voetstappen. Op het dak.

Emily bleef stokstijf staan, het onthoofde peperkoekmannetje halverwege haar mond.

Nog een doffe dreun.

De voetstappen klonken traag en zwaar.

Emily's blik gleed langzaam naar het plafond.

'Laat het alsjeblieft de kerstman zijn,' fluisterde ze.

De voetstappen stopten.

Het werd stil in de keuken.

En toen…

Het raam boven de spoelbak rammelde.

Emily greep naar het dichtstbijzijnde wapen: haar zwaarste sauslepel. Ze hief hem op, vastbesloten om de indringer een flinke mep te verkopen.

'Dacht het niet.' Ze pakte de lepel steviger vast en schoof met haar rug langs de muur naar het raam.

De sluiting klikte open. Een vlaag ijskoude lucht woei de keuken in toen het raam naar binnen toe openzwaaide.

Een paar met sneeuw bedekte laarzen landde midden in haar gootsteen.

Ze werden gevolgd door twee stevige benen, een klimgordel…

… en de rest van Cole Alders.

De plaatselijke brandweercommandant sprong van het aanrecht en kwam met een doffe klap op de vloer terecht. Hij nam de halve sneeuwstorm met zich mee. De keuken leek ineens heel klein.

Zijn brede schouders spanden tegen zijn brandweerjas. Zijn donkere haar was vochtig van de smeltende sneeuw. Op zijn kaak stonden ruwe stoppels. Zijn klimgordel zat laag om zijn heupen, op een manier die Emily uit alle macht probeerde te negeren.

Zijn staalgrijze ogen gleden van haar gezicht naar de sauslepel in haar hand.

Een van zijn mondhoeken ging omhoog.

'Wilde je me doodlepelen?'

Emily liet de lepel niet zakken. 'Breng me niet in de verleiding.'

Daar was ie weer. Die tergend kalme uitdrukking. Alsof hij de situatie allang had overzien en opgelost en nu alleen nog op haar wachtte. Hij keek haar hun hele leven al zo aan. En iedere keer wilde ze gillen.

Ooit was Cole haar beste vriend geweest. Tot hij het had gedurfd om haar oma een leugenaar te noemen. Volstrekt, absoluut onvergeeflijk.

Ze had hem natuurlijk een klap in zijn gezicht gegeven.

Vanaf dat moment was het alleen maar erger geworden.

Sinds zijn terugkeer naar Maple Falls, twee maanden geleden, had ze met plezier gedaan alsof hij niet bestond. Volgens de geruchtenmachine in het stadje was hij maar tijdelijk terug. Godzijdank. Emily was eraan gewend dat mensen uit haar le-

ven verdwenen. Deze keer zou ze de deur met plezier voor hem openhouden.

Cole veegde kalm de sneeuw van zijn schouders terwijl ze hem aanstaarde.

'Kan ik wat voor je doen?' snauwde ze uiteindelijk.

'Ik kreeg een appje van Jackson. Hij zei dat je vastzat. Dat je gered moest worden.'

Emily kneep haar ogen tot spleetjes. 'Ik hoef niet gered te worden.'

Hij wierp een blik op de door de sneeuw geblokkeerde achterdeur.

Ze zuchtte.

Zijn blik gleed naar het onthoofde peperkoekmannetje op het aanrecht.

Ze veegde haar mond af met de rug van haar hand en schraapte haar keel.

'De deuren zijn allebei geblokkeerd,' zei hij. 'Het sneeuwt nog steeds. We gaan naar buiten zoals ik ben binnengekomen: door het raam. Jij klimt eerst de brandtrap op. Ik kom vlak achter je aan.'

Geen *gaat het wel?*

Geen *hoelang zit je hier al vast?*

Alleen bevelen. Typisch Cole.

Toen draaide hij zich weer naar haar om en keek haar aan met die ondoorgrondelijke grijze ogen. 'Heb je een tas? Een jas?'

'En een kat,' voegde ze eraan toe. Ze hief haar kin.

'Natuurlijk heb je die.'

'Wat bedoel je daar precies mee?'

'Dat het me niets verbaast.'

'Omdat…'

'Je me iemand lijkt die een kat heeft.'

'Ik zie dat niet als een belediging.'

'Dat was het ook niet.'

Dat vond ze op de een of andere manier nóg irritanter.

'Eerst help ik jou de brandtrap op,' ging hij verder. 'Daarna ga ik terug voor de kat.'

'Nutmeg,' zei Emily.

'Pardon?'

'De kat heet Nutmeg. Hij ligt voorin te slapen.'

'Oké.' Hij knikte. 'Ik kom terug voor Nutmeg.'

Vanuit de bakkerij liet Nutmeg een kort miauwtje horen, alsof hij zijn opkomst had afgewacht.

Emily was al bezig haar jas aan te trekken. Want hoe graag ze Cole Alders na al die jaren ook nog wilde wurgen, ze was geen idioot. Er woedde een sneeuwstorm. Haar bakkerij veranderde met de minuut in een iglo. En hoe vervelend ze het ook vond om toe te geven, ze had zijn hulp nodig.

'Ik red me wel,' zei ze terwijl ze zo elegant mogelijk op het aanrecht klom.

'Natuurlijk,' mompelde hij, terwijl hij alsnog veel te dicht bij haar kwam staan.

Emily haakte haar armen over de vensterbank. De kou beet in haar handen en haar gezicht, en benam haar meteen de adem. Buiten zag ze alleen duisternis, sneeuw en wind. Door de wervelende vlokken onderscheidde ze vaag de brandtrap.

Ze verplaatste haar gewicht.

Strekte één voet uit naar het metalen platform.

En besefte dat het platform verder weg lag dan ze had gedacht.

Voor ze haar houding kon aanpassen, voelde ze warme handen om haar middel. Ze schrok op.

Emily wilde haar schrik wijten aan de wind die haar in het gezicht sloeg, maar nee. Dit lag aan Cole. De stevige druk van zijn handpalmen door haar jas heen. De moeiteloze kracht van zijn vingers die zich om haar middel klemden.

De warmte stroomde zo snel door haar heen dat ze er duizelig

van werd. De warmte kroop onder haar kleding, trok naar haar onderbuik en maakte haar plotseling belachelijk scherp bewust van hem. Van hoe dichtbij hij stond. Van hoe breed zijn handen waren. Van hoe stevig hij haar vasthield. Haar huid tintelde onder de druk van zijn handen.

'Ik zei toch dat ik het zelf –' protesteerde ze.

'Je gleed weg.'

'Ik had het heus wel onder controle –'

Het geluid kwam zonder waarschuwing. Vlak voor hen klonk een scherpe knal, alsof er boven hun hoofd iets afbrak. In één klap kwam de sneeuw boven hen los.

Cole rukte Emily naar achteren, sloeg een arm om haar heen en schermde haar af met zijn lichaam. Een muur van sneeuw stortte van het dak, knalde tegen het raam en sloot het af.

Daarna was het stil.

Emily besefte dat ze haar gezicht tegen Coles borst had gedrukt. Zijn arm lag nog steeds om haar heen. Geen van beiden bewoog.

Uiteindelijk keek hij over haar heen naar het raam. 'Tja…'

Emily keek ook. Buiten zag ze alleen nog een massieve muur van sneeuw.

Cole reikte naar zijn portofoon. 'Meldkamer, Alders hier. De uitgang is versperd. We zitten nog binnen in de Pumpkin Pie-bakkerij.' Een pauze. 'Ja… we blijven hier tot jullie een sneeuwschuiver naar Oak Way kunnen sturen. Alders over en uit.'

Buiten beukte de wind tegen de muren van de bakkerij.

Binnen bewogen ze geen van beiden.

Coles hand rustte op de portofoon. Zijn andere hand lag nog steeds op haar middel.

Dit zou een lange nacht worden.

En Emily wist dat ingesneeuwd zitten met Cole veel gevaarlijker was dan de sneeuwstorm buiten…

Terwijl de sneeuw valt, vallen zij voor elkaar

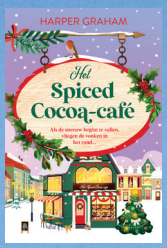
Emily brengt de kerstmagie tot leven in de gezelligste keuken van Maple Falls. Wanneer een hevige sneeuwstorm het dorp volledig stillegt, verandert haar bakkerij in het hoofdkwartier voor alle kerstleveringen. Om de kerstdagen nog tot een succes te maken, moet ze de hulp accepteren van de enige persoon die ze totaal niet kan uitstaan: Cole, de onmogelijk irritante brandweerman.

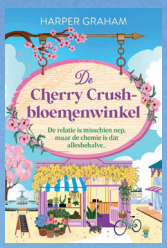
Terwijl ze zij aan zij werken in de keuken, vliegen de vonken in het rond en lijkt het een warme winter te worden. Maar de echte spanning ontstaat pas wanneer de verborgen waarheid over hun families aan het licht komt. Kunnen Emily en Cole kerst overleven zonder elkaar de tent uit te vechten – of erger nog: zonder hun hart aan de ander te verliezen?

Harper Graham woont met haar spaniël in een cozy dorpje in Connecticut. Haar bijzondere buren zijn heel misschien de inspiratiebron geweest voor haar Maple Falls-serie. Ze maakt graag lange wandeltochten met haar dochter, bakt de heerlijkste lekkernijen volgens haar oma's recepten of leest in haar favoriete café. Eerder schreef ze in de serie ook *De Cinnamon Spice-herberg*, *Het Spiced Cocoa-café* en *De Cherry Crush-bloemenwinkel*.

Lees ook in deze serie:

ISBN 978 90 2056 400 6 NUR 340

9 789020 564006 >
www.zomerenkeuning.nl

Z&K ZOMER & KEUNING